

Rome brengt het visioen tot stand - Nummer Acht

Fundamenten van zand: de verwerping van profetische waarheid in het Laodicese adventisme

Jeff Pippenger
2024-08-18

In het laatste artikel verwezen wij naar de volgende woorden van Jezus.

Wacht u voor de valse profeten, die in schaapskleren tot u komen, maar van binnen roofzuchtige wolven zijn. Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Plukt men soms druiven van doornen, of vijgen van distels? Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de verdorven boom brengt slechte vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten voortbrengen, en evenmin kan een verdorven boom goede vruchten voortbrengen. Iedere boom die geen goede vruchten voortbrengt, wordt omgehouden en in het vuur geworpen. Daarom zult gij hen aan hun vruchten kennen. Niet een ieder die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar hij die de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt. Daarom zal ieder die deze woorden van Mij hoort en ze doet, vergeleken worden met een verstandig man, die zijn huis op de rots gebouwd had. En de slagregen viel neer, en de waterstromen kwamen, en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis; en het viel niet, want het was op de rots gegrondvest. En ieder die deze woorden van Mij hoort en ze niet doet, zal vergeleken worden met een dwaas man, die zijn huis op het zand gebouwd had. En de slagregen viel neer, en de waterstromen kwamen, en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis; en het viel, en zijn val was groot. Mattheüs 7:15–27.

De opstand van 1863 markeert het begin van het bouwen door het Laodiceïsche Zevendedagsadventisme van een valse grondslag op het zand. Zand vertegenwoordigt het satanische beginsel van pluralisme, in tegenstelling tot de Rots van de absolute waarheid. Absolute waarheid wordt bevestigd op grond van twee getuigen, en de waarheden die op de twee heilige kaarten van Habakuk zijn voorgesteld, welke het adventisme geleidelijk terzijde heeft gesteld, zijn afgeleid van de Bijbel en bevestigd door de Geest der Profetie. Deze waarheden zijn absoluut.

„De vijand tracht de gedachten van onze broeders en zusters af te leiden van het werk om een volk toe te bereiden om in deze laatste dagen stand te houden. Zijn sofisterijen zijn erop gericht de geesten af te wenden van de gevaren en plichten van dit uur. Zij achten het licht dat Christus uit de hemel kwam geven aan Johannes voor Zijn volk van geringe waarde. Zij leren dat de taferelen die vlak vóór ons liggen, niet van voldoende belang zijn om bijzondere aandacht te ontvangen. Zij stellen de waarheid van hemelse oorsprong buiten werking en beroven het volk van God van zijn vroegere ervaring, terwijl zij hun in plaats daarvan een valse wetenschap

geven. ‘Zo zegt de HEERE: Gaat staan op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarin.’ [Jeremia 6:16.]”

„Laat niemand trachten de grondvesten van ons geloof weg te rukken,—de grondvesten die bij het begin van ons werk zijn gelegd, door biddende studie van het Woord en door openbaring. Op deze grondvesten bouwen wij al meer dan vijftig jaar. Mensen menen misschien dat zij een nieuwe weg hebben gevonden, dat zij een sterker fundament kunnen leggen dan dat wat gelegd is; maar dit is een grote misleiding. ‘Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is.’ [1 Korinthe 3:11.] In het verleden hebben velen zich eraan gezet een nieuw geloof op te bouwen, nieuwe beginselen vast te stellen; maar hoe lang bleef hun bouwwerk staan? Het viel spoedig; want het was niet gegrond op de Rots.” Testimonies, deel 8, 296–297.

Toen 11 september 2001 aanbrak, kwamen ook de regens van de Heilige Geest.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden met zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Toen de grote gebouwen van New York City door een aanraking van God werden neergehaald, begon de spade regen neer te sprenkelen. Toen 11 september 2001 aanbrak, werden de sluizen van pauselijke beginselen geopend.

“In deze tijd van heersende ongerechtigheid zullen de protestantse kerken die een ‘Zo zegt de HEERE’ hebben verworpen, in een vreemde toestand geraken. Zij zullen met de wereld gelijkvormig worden. In hun afscheiding van God zullen zij trachten leugen en afval van God tot de wet van het land te maken. Zij zullen invloed uitoefenen op de machthebbers van het land om wetten uit te vaardigen teneinde de verloren overheersing van de mens der zonde te herstellen, die in de tempel van God zit en van zichzelf vertoont dat hij God is. De rooms-katholieke beginselen zullen onder de bescherming van de staat worden genomen. Het protest van de Bijbelse waarheid zal niet langer worden verdragen door hen die de wet van God niet tot hun levensregel hebben gemaakt.” Review and Herald, 21 december 1897.

De Patriot Act markeert het begin van de bescherming van rooms-katholieke beginselen, die geleidelijk leidt tot de spoedig komende zondagswet. Op 11 september 2001 begonnen de vier winden, die de islam van de derde wee vertegenwoordigen, te waaien.

„Engelen houden de vier winden vast, voorgesteld als een woedend paard dat tracht los te breken en over het oppervlak van de gehele aarde voort te stormen, terwijl het op zijn weg verwoesting en dood met zich meebrengt.

“Zullen wij slapen op de uiterste grens van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg smal is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort gaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

De regen, de wind en de vloed kwamen op 11 september 2001, en de Laodiceese Kerk van de Zevende-dags Adventisten werd beproefd zoals de Joden bij de doop van Christus werden beproefd, en zoals de protestanten vanaf 11 augustus 1840 werden beproefd. Vanaf dat moment tot aan de opstandige voorspelling van 18 juli 2020 viel het Laodiceese huis van de Zevende-dags Adventisten geleidelijk, even zeker als de tempel der Joden vóór het kruis als woest werd uitgesproken, en evenals de protestanten bij de eerste teleurstelling van 19 april 1844 overgingen tot afvallig protestantisme.

De Laodicese beweging van de derde engel trad toen haar laatste beproevingsproces binnen, en evenals bij de beproeving die op 11 september 2001 begon, werden de maagden geroepen terug te keren tot de oude paden, die de fundamentele waarheden vormden, niet alleen van de Milleritische beweging van de eerste en tweede engel, maar ook van de fundamentele waarheden van de beweging van de derde engel.

Het symbool van de verwerping van die fundamentele waarheden in de context van de krachtige dwaling is de boodschap die Paulus in de Tweede brief aan de Thessalonicenzen heeft opgetekend. Die boodschap wordt in het boek Daniël gesymboliseerd door „het dagelijkse”, want het was in het gedeelte van de Thessalonicenzenbrief dat William Miller tot het inzicht kwam dat „het dagelijkse” in het boek Daniël het heidense Rome vertegenwoordigde.

Er zijn boeken geschreven die ingaan op de definitie van „het gedurige” in het boek Daniël. De meeste zijn onjuist, hoewel u, indien u een verhandeling van een adventistische theoloog wilt raadplegen die het wel juist heeft, *The Mystery of the Daily*, van John W. Peters, kunt opzoeken. Het is niet mijn bedoeling in dit artikel op dat aspect van „het gedurige” in te gaan. Er zijn ook andere boeken die de geschiedenis behandelen van het „wie, wat en waarom” waardoor de valse opvatting van „het gedurige” uiteindelijk binnen het laodiceïsche Zevendedagsadventisme werd gevestigd.

De betekenis van het Hebreeuwse woord dat is vertaald met „het gedurige”, en de geschiedenis van de opstand tegen de fundamentele waarheid van „het gedurige”, die in alle ernst begon in 1901, is herhaaldelijk uiteengezet in de Tabellen van Habakuk en ook in de recente artikelen over het boek Daniël.

Ik ben voornemens de nadruk van „het dagelijkse” in dit artikel te richten op de profetische kenmerken die verbonden zijn met het symbool van Rome dat wordt verworpen. Allen die de autoriteit van de geschriften van Ellen White oprecht aanvaardden, hoeven slechts het volgende te lezen om te weten wat het juiste begrip van „het dagelijkse” is.

“Toen zag ik met betrekking tot het ‘Dagelijkse’, dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid is toegevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere hun die het oordeelstuuroor-geroep brachten, de juiste opvatting daarvan heeft gegeven. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het ‘Dagelijkse’; maar sinds 1844 zijn in de verwarring andere opvattingen aanvaard, en duisternis en verwarring zijn gevolgd.” *Review and Herald*, 1 november 1850.

Het verwerpen van William Millers begrip van „het dagelijkse” betekent tegelijkertijd het gezag van de geschriften van Ellen White verwerpen, want zij zag „dat de Heere hun die de roep van het uur van het oordeel verkondigden, de juiste opvatting ervan had gegeven.” Haar werd ook getoond dat de andere opvattingen van „het dagelijkse” „duisternis en verwarring” voortbrachten, hetgeen geen kenmerken van Christus zijn. Miller herkende „het dagelijkse” als het heidense Rome toen hij de Tweede Brief aan de Thessalonicenzen bestudeerde.

„Ik las verder en kon geen ander geval vinden waarin het [het dagelijkse] voorkwam dan in Daniël. Vervolgens nam ik [met behulp van een concordantie] die woorden die ermee in verband stonden: ‘wegnemen’; hij zal het dagelijkse wegnemen; ‘van de tijd af dat het dagelijkse zal worden weggenomen,’ enz. Ik las verder en dacht dat ik geen licht over de tekst zou vinden; ten slotte kwam ik bij 2 Thessalonicenzen 2:7, 8. ‘Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu wederhoudt, zal wederhouden, totdat hij uit het midden zal zijn weggedaan, en dan zal de wetteloze geopenbaard worden,’ enz. En toen ik bij die tekst was gekomen, o, hoe helder en heerlijk verscheen de waarheid! Daar is het! Dat is het dagelijkse! Welnu, wat bedoelt Paulus met ‘hij die nu wederhoudt’, of verhindert? Met ‘de mens der zonde’ en de ‘wetteloze’ wordt het pausdom bedoeld. Welnu, wat is het dat verhindert dat het pausdom geopenbaard wordt? Wel, dat is het heidendom; wel dan, ‘het dagelijkse’ moet het heidendom betekenen.” —William Miller, *Second Advent Manual*, blz. 66.” *Advent Review and Sabbath Herald*, 6 januari 1853.

Uiteindelijk heeft het Laodiceïsche adventisme het juiste begrip, dat aan Miller en aan hen die de roep van het uur van het oordeel verkondigden was gegeven, terzijde geschoven ten gunste van het onjuiste denkbild van het afvallige protestantisme dat „het dagelijkse” de heiligdomsbediening van Christus vertegenwoordigde. Dat begrip is op vele niveaus absurd; maar meer nog dan dat het onjuist is, beweert het dat een satanisch symbool een symbool van Christus is.

„Hoewel de draak derhalve in de eerste plaats Satan vertegenwoordigt, is hij in secundaire zin een symbool van het heidense Rome.” *The Great Controversy*, 439.

Miller identificeerde „het dagelijks” als het heidense Rome, de draak, maar het Laodiceïsche adventisme nam van het gevallen protestantisme de opvatting over dat het Christus’ hemelse heiligdomsdienst voorstelt. De verwerping van Millers identificatie van „het dagelijks” als het heidense Rome vormt een verwerping van een waarheid die op beide heilige kaarten wordt voorgesteld, welke een vervulling waren van Habakuk hoofdstuk twee. Het is daarom een verwerping van een fundamentele waarheid, evenals de verwerping van de zeven tijden van Leviticus zesentwintig.

De waarheid verwerpen dat „het dagelijkse” het heidense Rome voorstelt, betekent de grondslagen van het adventisme en het gezag van de Geest der Profetie verwerpen. Een symbool van Satan identificeren als een symbool van Christus staat gelijk aan het werk van Christus identificeren als het werk van Satan.

„Door Christus te verwerpen beging het Joodse volk de onvergeeflijke zonde; en door de uitnodiging van barmhartigheid af te wijzen, kunnen wij dezelfde dwaling begaan. Wij

beledigen de Vorst des levens en maken Hem te schande voor de synagoge van Satan en voor het hemelse heelal, wanneer wij weigeren te luisteren naar Zijn afgevaardigde boodschappers en in plaats daarvan luisteren naar de werktuigen van Satan, die de ziel van Christus willen aftrekken. Zolang iemand dit doet, kan hij geen hoop of vergiffenis vinden, en hij zal uiteindelijk elk verlangen verliezen om met God verzoend te worden.” *The Desire of Ages*, 324.

Toen het Laodiceïsche adventisme het fundamentele begrip van „het dagelijkse” en van de zeven tijden verwierp, verwierp het niet alleen het gezag van de Geest der Profetie en de grondvesten, maar het verwierp ook het werk van William Miller, die door de engel Gabriël en andere engelen tot zijn inzichten was geleid.

„God zond Zijn engel om in te werken op het hart van een landbouwer die de Bijbel niet had geloofd, teneinde hem ertoe te brengen de profetieën te onderzoeken. Engelen van God bezochten die uitverkorene herhaaldelijk om zijn denken te leiden en voor zijn begrip profetieën te ontsluiten die voor Gods volk altijd duister waren geweest. Het begin van de keten der waarheid werd hem gegeven, en hij werd ertoe geleid schakel na schakel te onderzoeken, totdat hij met verwondering en bewondering opzag tegen het Woord van God. Daarin zag hij een volmaakte keten van waarheid. Dat Woord, dat hij als niet door God ingegeven had beschouwd, opende zich nu voor zijn blik in zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene gedeelte van de Schrift het andere verklaart, en wanneer één passage voor zijn begrip gesloten was, vond hij in een ander deel van het Woord datgene wat haar verklaarde. Hij beschouwde het heilige Woord van God met vreugde en met de diepste eerbied en ontzag.” *Early Writings*, 230.

„Zijn engel” is een uitdrukking die de engel Gabriël aanduidt.

„De woorden van de engel: ‘Ik ben Gabriël, die in de tegenwoordigheid van God sta,’ tonen aan dat hij in de hemelse hoven een positie van hoge eer bekleedt. Toen hij met een boodschap tot Daniël kwam, zei hij: ‘Niemand is er die met mij standhoudt in deze dingen, dan Michaël [Christus], uw Vorst.’ Daniël 10:21. Over Gabriël spreekt de Heiland in de Openbaring, waar staat dat ‘Hij haar door Zijn engel gezonden en te kennen gegeven heeft aan Zijn dienstknecht Johannes.’ Openbaring 1:1.” *The Desire of Ages*, 99.

De vereenzelviging van een satanisch symbool met een symbool van Christus is niet alleen een parallel van de onvergeeflijke zonde, maar de onvergeeflijke zonde wordt ook in verband gebracht met de verwerping van de boodschappers die Christus zendt. „Het dagelijkse” wordt dan het symbool van de onvergeeflijke zonde, en wanneer wordt begrepen dat de „uitverkorene”, William Miller, tot het juiste begrip van die waarheid werd geleid, en dat zij daarna werd verworpen, sluit dit rechtstreeks aan bij Tweede Thessalonicenzen, juist de Schriftplaats waarin Miller zijn ontdekking deed. Die waarheid te verwerpen is een bewijs dat men de waarheid niet liefheeft, en die opstand brengt het wegnemen van de Heilige Geest voort en de overlevering aan de onheilige geest van Satan, die Paulus aanduidt als een krachtige dwaling.

Evenals „de geweldenaars van uw volk”, die „het gezicht bevestigen”, is „het dagelijkse” een symbool van het heidense Rome. In de context van Tweede Thessalonicenzen leert Paulus dat de

verwerping van de boodschap van hoofdstuk twee het bewijs is dat degenen die aldus handelen, de waarheid niet liefhebben. Omdat zij de waarheid die in het hoofdstuk wordt voorgesteld niet liefhebben, wordt hun een krachtige dwaling gezonden.

Alle profeten richten zich op de laatste dagen, en eerdere geïnspireerde passages in dit artikel maken duidelijk dat de krachtige dwaling komt over hen die de waarheid niet liefhebben tijdens de uitstorting van de Heilige Geest. De ene groep ontvangt de olie, en de andere groep ontvangt een krachtige dwaling.

De Heilige Geest wordt uitgestort in de geschiedenis waarin de Heilige Geest wordt weggenomen van hen die de toename van kennis verwerpen die wordt ontsloten gedurende de twee beproevingsperioden van de verzegelingstijd, van 11 september 2001 tot de spoedig komende zondagswet. Ter herhaling van een eerdere passage:

“Neerziend op de laatste dagen verklaart dezelfde oneindige macht, met betrekking tot hen die ‘de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden’: ‘En daarom zal God hun zenden een krachtige dwaling, dat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een behagen gehad hebben in de ongerechtigheid.’ Wanneer zij de leringen van Zijn Woord verwerpen, trekt God Zijn Geest terug en laat Hij hen over aan de misleidingen die zij liefhebben.” Early Writings, 46.

Regel op regel leert Daniël dat in de laatste dagen de geweldenaars van uw volk (een symbool van Rome) het gezicht bevestigen. De geweldenaars worden ook voorgesteld als „het dagelijkse”. Salomo leert dat in de laatste dagen zij die het gezicht niet hebben, omkomen, hetgeen betekent naakt te zijn. Naakt gemaakt te worden is een Laodiceeër te zijn, en een Laodiceeër is een dwaze maagd.

“De toestand van de Kerk die door de dwaze maagden wordt voorgesteld, wordt ook aangeduid als de Laodiceaanse toestand.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

Een dwaze maagd te zijn wanneer de boodschap van de Middernachtsroep aankomt, betekent openbaar te maken wat Johannes in Openbaring hoofdstuk zestien aanduidt als „de schaamte van uw naaktheid”. Johannes’ waarschuwing in de zesde plaag staat in verband met de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profeet, die sinds 1989 bezig zijn de wereld naar Armageddon te voeren.

Paulus’ boodschap in de Tweede brief aan de Thessalonicenzen gaat niet eenvoudigweg over het feit dat het heidense Rome door Daniël wordt voorgesteld als „het dagelijks offer”, maar het hoofdstuk benadrukt de relatie van het heidense Rome tot het pauselijke Rome. Het heidense Rome weerhield (houdt tegen) de mens der zonde ervan in 538 de troon van de aarde te bestijgen. Toen het heidense Rome eenmaal was weggenomen, werd vervolgens „de verborgenheid der ongerechtigheid”, „die goddeloze”, die de paus van Rome is, geopenbaard. In het hoofdstuk duidt Paulus een specifieke profetische relatie aan tussen het heidense en het pauselijke Rome. De leer van het hoofdstuk verwerpen, is de waarheid verwerpen en een krachtige dwaling ontvangen.

Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard wordt, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd of als god vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel Gods zit en zichzelf vertoont dat hij God is. Herinnert gij u niet dat ik u, toen ik nog bij u was, deze dingen gezegd heb? En nu weet gij wat hem weerhoudt, opdat hij geopenbaard worde op zijn tijd. Want de verborgenheid der ongerechtigheid is reeds werkzaam; alleen hij die nu weerhoudt, zal weerhouden, totdat hij uit het midden weggenomen wordt. En dan zal de wetteloze geopenbaard worden, die de Heere verteren zal door de Geest van Zijn mond en tenietdoen door de verschijning van Zijn komst; hem namelijk, wiens komst is naar de werking van de satan, met allerlei kracht en tekenen en leugenachtige wonderen, en met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden. En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven, opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid. 2 Thessalonicenzen 2:3–12.

Waarom zijn deze mensen van de laatste dagen „veroordeeld”? Waarom wordt hun een „krachtige dwaling” gezonden? Waarom „gaan zij verloren” en openbaren zo de schande van hun naaktheid? De passage stelt dat dit is omdat zij de waarheid niet liefhebben, en de waarheid die in het hoofdstuk wordt uiteengezet, maakt duidelijk dat het heidense Rome, het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie, het pauselijke Rome, het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie, zou beletten de troon te bestijgen totdat het heidendom was weggenomen.

De verhouding tussen het heidense en het pauselijke Rome die in het hoofdstuk wordt geïdentificeerd, wordt door Johannes ook aangeduid in de verhouding tussen de gemeente van Pergamus en de gemeente van Thyatira. Pergamus komt overeen met het heidense Rome en Thyatira is het pauselijke Rome. Paulus en Johannes leveren twee getuigen van de verhouding tussen de twee machten, evenals het boek Daniël.

In het boek Daniël wordt de verhouding van het heidense Rome tot het pauselijke Rome herhaaldelijk uiteengezet. In Daniël twee wordt zij voorgesteld door de vermenging van ijzer met modderig leem. In Daniël zeven zijn zowel het heidense als het pauselijke Rome de „afwijkende” koninkrijken, en hoewel Daniël twee de twee machten als een vermenging afbeeldt, maakt hoofdstuk zeven duidelijk dat de pauselijke macht voortkomt uit het rijk met de tien horens van het heidense Rome. In Daniël acht is de kleine hoorn van vers negen tot en met twaalf Rome in beide fasen. Vers negen en elf tonen de kleine hoorn in het mannelijk geslacht en duiden aldus het heidense Rome aan, en vers tien en twaalf tonen de kleine hoorn in het vrouwelijk geslacht en duiden aldus het pauselijke Rome aan.

In Daniël hoofdstuk acht, vers dertien, worden het heidense Rome en het pauselijke Rome voorgesteld als twee verwoestende machten. Het heidense Rome is de „dagelijkse” verwoestende macht, en het pauselijke Rome is de overtreding die verwoesting brengt. In hoofdstuk elf, vers eenendertig, stelt de „dagelijkse” verwoestende macht van het heidense Rome de gruwel die verwoesting brengt, namelijk de pauselijke macht. In hoofdstuk twaalf, vers elf, wordt de

„dagelijkse” verwoestende macht van het heidense Rome weggenomen om de verwoestende gruwel van het pausdom op te richten.

De verhouding tussen de twee verwoestende machten van Rome is een hoofdthema van de boeken Daniël en Openbaring, en die verhouding is wat Paulus aanwijst als de waarheid die liefgehad moet worden, wil iemand de krachtige dwaling ontgaan die voortgebracht wordt door een leugen te geloven. God is nooit redundant, en elke voorstelling van de verhouding van het heidense Rome tot het pauselijke Rome levert haar eigen bijzondere getuigenis over dit onderwerp; maar het symbool van Rome in de laatste dagen te verwerpen, is de late regen te verwerpen en in de plaats daarvan een krachtige dwaling te ontvangen. Het betekent voor eeuwig gekenmerkt te worden als een naakte Laodiceeër.

De Laodiceaanse adventistische historici, ofschoon zij geen heilige eerbied tonen voor de rol en het werk van William Miller, erkennen wel dat het zijn inzicht in de verhouding tussen het heidense en het pauselijke Rome was dat de profetische structuur vormde waarop hij „al” zijn profetische toepassingen bouwde. Gabriël en de andere engelen leidden Miller ertoe de verhouding tussen het heidense en het pauselijke Rome te verstaan, maar in zijn geschiedbeschouwing zag hij Rome niet als een drievoudige entiteit, bestaande uit de draak, het beest en de valse profeet.

In zijn tijd waren de Verenigde Staten hun rol als de valse profeet nog niet begonnen, want de protestanten van de Verenigde Staten werden pas in 1844 de dochters van Rome, en het fundamentele werk van Miller was reeds aangebracht op de kaart van 1843, die in mei 1842 werd vervaardigd.

In 1989 werden de laatste zes verzen van Daniël hoofdstuk elf ontzegeld, en de boodschapper voor die tijdsperiode erkende dat er drie machten waren wier profetische activiteiten zich uitstrekten door de verzen veertig tot en met vijfenveertig van hoofdstuk elf. De koning van het zuiden in vers veertig is de drakenmacht; de koning van het noorden is de pauselijke macht, die aan het begin van het vers in 1798 haar dodelijke wond was toegebracht door de drakenmacht van het Napoleontische Frankrijk. In het vers begint de pauselijke macht met het werk van de genezing van haar dodelijke wond. In 1989 slaat de koning van het noorden terug tegen de drakenmacht van de Sovjet-Unie, die toen de koning van het zuiden was geworden. Toen het beest van het katholicisme terugsloeg tegen de Sovjet-Unie, kwam het met het gevormde leger van de Verenigde Staten, de valse profeet van Openbaring hoofdstuk zestien. De drakenkoning van het zuiden, de beestkoning van het noorden en de valse profeet van strijdwegens, ruiters en schepen worden alle in vers veertig afgebeeld, en de profetische lijn eindigt in vers vijfenveertig, wanneer de pauselijke macht “aan zijn einde komt, en niemand zal hem helpen.”

Armageddon is in Openbaring zestien een symbolisch geografisch gebied dat de opstand van de mensheid aanduidt die aan de wederkomst van Christus voorafgaat. Armageddon is een symbool; het woord is samengesteld uit twee woorden: „Har”, dat berg betekent, en „Megiddo”, dat de vallei van Jizreël is. Het feit dat Johannes een berg met Megiddo heeft gecombineerd, terwijl Megiddo een vallei is, maakt de student van de profetie duidelijk dat Armageddon een symbool is dat een geografische verwijzing bevat, want er is geen berg in de vallei van Jizreël.

De Vallei van Jizreël is gelegen tussen de drie zeeën (de Middellandse Zee, het Meer van Galilea en de Dode Zee) en Jeruzalem. Zij bevindt zich betrekkelijk centraal in het noorden van Israël, terwijl deze drie wateren en Jeruzalem in verschillende richtingen eromheen liggen. Vers vijfenveertig van Daniël elf is de plaats waar de koning van het noorden aan zijn einde komt, zonder dat iemand hem helpt, en het vers duidt zijn geografische einde aan als tussen de zeeën en de heerlijke heilige berg van Jeruzalem. Vers veertig van Daniël elf introduceert de drie machten die het onderwerp vormen van de genezing van de dodelijke wond van de pauselijke macht en van haar uiteindelijke einde.

De eerste zinsnede van de verzen duidt de tijd van het einde aan in 1798, toen het pausdom zijn dodelijke wond ontving, en vers vijfenveertig duidt zijn blijvende dodelijke wond aan. De profetische geschiedenis tussen de eerste en laatste dood van de pauselijke macht duidt de opstand van de mensheid aan wanneer zij de heerschappij van de pauselijke macht herstellen, op het moment dat haar dodelijke wond wordt genezen voorafgaand aan de uiteindelijke ondergang van de pauselijke macht. De zes verzen dragen het kenmerk van de waarheid, want zowel het begin als het einde zijn de dood van de pauselijke macht, en de middelste verzen zijn de opstand van de mensheid wanneer de eerste dodelijke wond wordt genezen.

Aan Miller werd door hemelse engelen licht geschonken over de verhouding tussen het heidense en het pauselijke Rome. De sleutel tot Millers begrip van het profetische model, dat hij bij al zijn profetische toepassingen hanteerde, was „het gedurige” in de Tweede Brief aan de Thessalonicenzen. „Het gedurige” in dat hoofdstuk is het heidense Rome, en juist dat stelde het gezicht vast dat William Miller tot inzicht kwam, want het is Rome, de rovers van uw volk in vers veertien van hoofdstuk elf, dat het gezicht vaststelt.

De boodschapper die werd verwekt om de toename van kennis in 1889 te begrijpen, kwam tot inzicht in de drievoudige aard van Rome. Miller was de boodschapper van de eerste en tweede engel, en hij begreep de eerste en tweede manifestaties van Rome om het gezicht vast te stellen dat hij aan de wereld voorhield. De boodschapper van de derde engel kwam alle drie de manifestaties van Rome te begrijpen om het gezicht vast te stellen dat hem was gegeven om aan de wereld te verkondigen.

De eerste manifestatie van Rome was het heidense Rome. Uit het heidense Rome kwam het pauselijke Rome voort, de tweede manifestatie. Uit de eerste twee manifestaties kwam het moderne Rome voort, de drievoudige alliantie van de draak, het beest en de valse profeet.

In het volgende artikel zullen wij de lijn van de controverse over „het dagelijkse” in de adventgeschiedenis voortzetten.

Hij die onder de oppervlakte ziet, die de harten van alle mensen doorgrondt, zegt van hen die groot licht hebben gehad: ‘Zij zijn niet bedroefd en ontzet vanwege hun zedelijke en geestelijke toestand.’ Ja, zij hebben hun eigen wegen verkoren, en hun ziel schept behagen in hun gruwelen. Ik zal ook hun begoochelingen verkiezen en hun doen overkomen wat zij vrezen; omdat niemand antwoordde toen Ik riep, en zij niet hoorden toen Ik sprak; maar zij deden wat kwaad was in Mijn ogen en verkozen datgene waaraan Ik geen behagen had.’ ‘God

zal hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen zouden geloven,' omdat zij 'de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen, om zalig te worden,' 'maar behagen hebben gehad in de ongerechtigheid.' Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonicenzen 2:11, 10, 12.

'De hemelse Leraar vroeg: "Welke sterkere misleiding kan het verstand verblinden dan de schijn dat u op het juiste fundament bouwt en dat God uw werken aanneemt, terwijl u in werkelijkheid vele dingen naar werelds beleid verricht en tegen Jehovah zondigt? O, het is een grote misleiding, een betoverende begoocheling, die bezit neemt van de gedachten wanneer mensen die eens de waarheid hebben gekend, de vorm van godsvrucht verwarren met haar geest en kracht; wanneer zij menen dat zij rijk zijn en verrijkt met goederen en aan niets gebrek hebben, terwijl zij in werkelijkheid aan alles gebrek hebben."

"God is niet veranderd jegens Zijn trouwe dienstknechten die hun klederen onbevlekt bewaren. Maar velen roepen: 'Vrede en veiligheid,' terwijl een plotseling verderf over hen komt. Tenzij er grondige bekering plaatsvindt, tenzij mensen hun hart verootmoedigen door belijdenis en de waarheid aannemen zoals zij is in Jezus, zullen zij het koninkrijk der hemelen nooit binnengaan. Wanneer de reiniging in onze gelederen zal plaatsvinden, zullen wij niet langer zorgeloos rusten, ons erop beroemende dat wij rijk zijn en verrijkt met goederen, en aan niets gebrek hebben.

„Wie kan naar waarheid zeggen: 'Ons goud is in het vuur beproefd; onze klederen zijn onbevlekt door de wereld'? Ik zag onze Onderrichter wijzen op de klederen van zogenoemde gerechtigheid. Nadat Hij die had afgetrokken, legde Hij de verontreiniging daaronder bloot. Toen zei Hij tot mij: 'Kunt u niet zien hoe zij hun verontreiniging en verdorvenheid van karakter op aanmatigende wijze hebben bedekt? "Hoe is de getrouwe stad tot een hoer geworden!" Het huis van Mijn Vader is tot een huis van koophandel gemaakt, een plaats vanwaar de goddelijke tegenwoordigheid en heerlijkheid zijn geweken! Daarom is er zwakheid, en ontbreekt het aan kracht.'" Testimonies, deel 8, 249, 250.